

майка си и са нагнѣздихѣ подѣ тѣхъ до едно: пакѣ ново чудо за колибаритѣ.

„Е! ама туй колкото отива става отѣ хубаво пò-хубаво, казвахѣ тѣ. Какво е мило да глѣдашь тѣзи дребны гадинки какѣ са подаватѣ ту отсамѣ, ту оттатѣкъ изѣ подѣ перошината на кокошката, какѣ нѣкое са сбѣрква та изкача вѣнѣ, и сетнѣ бѣрзишкомѣ са пѣха и търси подѣ майкиното си крыло да намѣри мѣсто пакѣ!“

Воденчеря съ обрашенененитѣ си бѣли дрѣхы разпознаваше са отѣ вѣглищаритѣ, които бѣхѣ черны черненички; а отличаваеше са ещѣ отѣ тѣхъ и по остроуміе и по много знаене: „То е право, каза той, че вѣ тѣзи чюжденскы хвѣрковаты много хубавы и добры работы видѣхме. Божи чудеса има, наистинна, вѣ сичкытѣ неща по свѣта; ала намѣ са отваятъ очитѣ и гы виждаме най-добрѣ вѣ тѣзи божи направы, които за пѣрви пѣтъ глѣдаме. Я, поразмыслете, какѣ е безѣ друго потрѣбно пиленцата да могѣтъ, щомѣ излѣгатѣ отѣ черу пунката, да тичатѣ и ѣдѣтъ самичкы защото, ако майка имѣ бѣше принудена да имѣ подава съ чонка вѣ уста, както лѣстовичката на сѣко лѣстовиче подава, тя можеше ли излѣзе на глава? Тѣй сѣщо е потрѣбно сѣко отѣ